

SETKÁNÍ S MARTINOU SÁBLÍKOVOU A JEJÍM TRENÉREM

13. 2. 2017 LETIŠTĚ VÁCLAVA HAVLA

Již roky jsem snila o tom, setkat se s neuvěřitelnou hvězdou českého sportu Martinou Sáblíkovou, (která se nejspíš s rychlobruslařskými bruslemi na nohou narodila-poz.autora) a jejím trenérem panem Petrem Novákem.

Jenomže nikdy jsem nevěděla dostatečně dopředu, kdy se do Čech ze závodů vrátí, a když jsem to věděla, neměla jsem na letiště doprovod.

Letos jsem se díky odpovědi na můj mail, který jsem Martině nepřímo poslala, dozvěděla, že přilétá 13. 2. 2017 v 16:30 hod. na terminál 1 a přestože jsem doprovod neměla a mail mi přišel právě v tento den, byla jsem odhodlaná jet a letos už Martině pogratulovat ke sportovním úspěchům osobně. Zajistila jsem si autobus, který jel až k terminálu 1 a začala se chystat na cestu.

Po vystoupení z autobusu jsem naprosto netušila, jak se přímo do letištní haly dostanu a protože tam zrovna nikdo nevystupoval, oslovila jsem osobu, čekající na stanici na autobus. Byla to cizinka, ale podařilo se mi svou neslavnou angličtinou docílit toho, že jsem se díky její pomoci ocitla v hale, a protože cizinka pospíchala zpátky na autobus, ujala se mě tam paní od informačního okénka. Po telefonátu s panem Hercíkem, se kterým jsem setkání s Martinou a panem Petrem Novákem domlouvala, jsem zjistila, že stojím nedaleko podniku, ve kterém se čeká na přilet jejich letadla, pan Hercík pro mě přišel.

Martiny letadlo přistálo s naprostou časovou přesností, super-hvězdu rychlobruslení čekali novináři a televize kvůli natočení rozhovoru a pak přišla ta chvíle, na kterou jsem se tak těšila, podala jsem si s MARTINOU SÁBLÍKOVOU i jejím trenérem ruku a pozdravila se s nimi. Prohodili jsme pár vět a potom jsem poprosila jednoho z přítomných o společnou fotku.

Martině jsem vyrobila z korálků náramek v našich národních barvách pro štěstí při závodech a nyní jsem jí ho předala. Z náramku měla hvězda českého sportu radost a hned si ho nandala, pak odběhla a přinesla mi gumový náramek a ručník z mistrovství světa v rychlobruslení, ze kterého se s trenérem právě vrátili.

Udělal mi obrovskou radost a slíbila jsem, že náramek nesundám, což už jsem jednou porušila, abych vám ho mohla společně s ručníkem nechat vyfotit (viz foto v příloze).

Protože mi bylo jasné, že na prohození slov s Martinou tam čeká více lidí, ale i to, že Martina se těší na brzký oddech, nezdržovala jsem naše povídání. Při rozloučení před mým odchodem jsem se Martiny zeptala, jestli by mi dala nějaký kontakt přímo na sebe a Martina mi s milým souhlasem nadiktovala svojí mailovku. Pak jsme se i přes Martiny časové vytížení předběžně domluvíly, že až bude mít po olympiádě, na kterou se nyní bude soustředit, budeme moci spolu někam zajít posedět a popovídat, což mě moc potěšilo.

Poté mě pan Hercík, se kterým jsem setkání domlouvala, dovedl na autobusovou zastávku, kde se mnou počkal, až mi pojede autobus, pomohl mi nastoupit a já se vydala zpátky domů.

Takže jestli je číslo 13 smolné, tak pro mě ne!

Tenhle můj výlet za vysněným setkáním bych ukončila větou, kterou mi jednou řekla moje kamarádka: „SNY JSOU OD TOHO, ABY SE PLNILY“ :-)

Vaše Petra

V Praze 15. 2. 2017

Příloha: fotografie

